

[Udenrigsministeren]

Så siger hr. Lasse Budtz, at 140 SS-20'ere er et mindre antal end det antal SS-4 og SS-5, der var i 1976. Ja, det er muligvis rigtigt, men det kommer sådan set heller ikke sagen ved, og hvad nyt er der i det?

Hr. Lasse Budtz omtaler noget, han kalder en ny strategi, introduceret af amerikanerne, nemlig air-land-battle-strategien. Det er ikke en strategi, det er en teori, som er blevet nævnt som en tanke i en debat i Amerika.

Så siger hr. Lasse Budtz: vi forudså ikke SS-21 og alle de andre ting, der nu tales om at stille op i DDR og Czekoslovakiet og muligvis i Bulgarien. Vel, der er nu ikke noget nyt i, at den type våben står i de pågældende lande; der står de såkaldte Frog- og Scotvåben, som man længe har haft planer om at modernisere, og den modernisering bruger man nu til afpresning af os. Det er der altså dels ikke noget nyt i, dels burde man da på forhånd ikke have afvist muligheden af, at man kunne blive stillet over for trusler.

Tilbage har hr. Lasse Budtz bare et enkelt argument for, at forudsætningerne er ændret, og det er, at præsident Reagan i dag er præsident i USA, og at han fører konfrontationspolitik. Ja, præsident Reagan kom altså til den 1. januar 1981, så det var åbenbart heller ikke noget, der dengang fik socialdemokraterne til at tage afstand fra det, de nu vil have os andre til at tage afstand fra.

Og med hensyn til konfrontationspolitikken, ja, så ender vi altså i virkeligheden dér, at det eneste hr. Lasse Budtz på socialdemokratiets vegne har at hænge sin ændrede holdning op på, er et angreb på vores hovedallierede kombineret med en komplet accept af, hvad Sovjetunionen spiller ud med. Det mest chokerende synes jeg var hr. Lasse Budtz' spørgsmål, hvor han henviser til Andropovs seneste tilbud og siger: hvad mere forlanger I? Det er dog fantastisk at høre en så total accept af modpartens standpunkter og et så kraftigt angreb på vores hovedallierede. Det kan virkelig få det til at løbe koldt ned ad ryggen på mig.

Jeg vil gerne spørge til sidst: hvad vil man egentlig opnå ved en demonstration, som let går hen og bliver en tom demonstration, som vil demonstrere over for Sovjetunionen, at der altså er splittelse i NATO-alliancen, og som vil så tvivl om Danmarks troværdighed over for vores allierede? Hvad vil man opnå med det? Eller, for at benytte en god, gam-

mel vending: hvad skal det nytte? Risikerer man ikke med den slags demonstrationer at svække Danmarks muligheder for at spille den rolle, som jeg forsøgte at skitsere til slut i mit indledende indlæg?

Er det ikke meget kortsynet at bruge kræfterne og slide på troværdigheden med den slags demonstrationer, der ikke kommer til at påvirke udviklingen? Lad os da være realistiske: det er vanskeligt at tro på, at Danmark gennem den slags demonstrationer, uanset hvor aktivt man arbejder for dem, vil kunne hindre en deployering, såfremt der sker et forhandlingssammenbrud. Lad os nu bare være realistiske og erkende, at sådan er det sandsynligvis, uanset hvor højt vi lader vores stemme lyde herfra. Og hvad så? Ja, så risikerer vi at opleve, at vi har slidt troværdigheden ned ved at foretage en demonstration, som viser sig at blive tom.

Hvad sker der, når man i en ny fase skal prøve at få gang i nogle nye forhandlinger, eventuelt nye rammer for forhandlingerne på et nyt grundlag, og dermed sætter gang i en debat også inden for NATO, hvor Danmark vil være særdeles interesseret i at kunne lade sin stemme lyde, og hvor jeg går ud fra, at det vil være muligt at få skabt et meget bredt flertal i Folketinget for den linje, vi så skulle følge for at forsøge at få ny gang i nedrustnings- og våbenkontrollforhandlingerne? Hvor står vi så? Ja, da kan vi risikere at have brugt vores krudt på tomme demonstrationer, for der vil kun blive lyttet til os af vore allierede i den situation, hvis de synes, at vi har optrådt solidarisk, og hvis vi har undladt at genere dem med tomme demonstrationer.

Formanden:

Vi går nu til anden runde, hvor taletiden for ordførerne for forespørgerne er 10 minutter og for andre ordførere 5 minutter.

Lasse Budtz (S):

Jeg vil gerne begynde med nogle bemærkninger til nogle ordførere, som har været så venlige at rette nogle bemærkninger til mig.

Det får mig til at starte med hr. Ole Bernt Henriksen, som er en meget lærd mand, men for hvem verden åbenbart står stille. Han ignorerer stort set fuldstændig handlingsforløbet siden 1979. Det gør udenrigsministeren